

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobkyně: J. P.
bytem 1. m. 24, D. K.

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2017, č. j. 565 710 0075/315-AHN,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 4. 10. 2017 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2017, č. j. 565 710 0075/315-AHN (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno předchozí rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2017, č. j. R-19.6.2017 – 4210/565 710 0075 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byl žalobkyni podle § 29 odst. 1 písm. g) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), s přihlédnutím k čl. 6 a čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení o koordinaci“), přiznán od 21. 1. 2016 český dílčí starobní důchod ve výši 8 781 Kč měsíčně, který se od ledna 2017 zvyšuje na 9 015 Kč měsíčně.

2. Žalovaná odůvodnila napadené rozhodnutí tím, že žalobkyni vznikl s přihlédnutím k době pojištění získané v Německu v rozsahu 4 781 dnů nárok na český dílčí starobní důchod. Žalovaná tedy přezkoumala správnost jeho výpočtu podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení o koordinaci. Skutečná výše dílčího důchodu se vypočte jako násobek teoretické výše důchodu (vypočtené jako by všechny doby pojištění byly získány podle českých právních předpisů) a poměru doby pojištění podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech. Žalobkyně získala podle českých právních předpisů 11 420 dnů pojištění; její celková doba pojištění ve všech členských státech činí 16 201 dnů. Výše starobního důchodu se podle § 4 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění skládá ze základní a procentní výměry. Teoretická výše základní výměry je v případě žalobkyně 2 440 Kč. Skutečná výše základní výměry tak činí $2\,440\text{ Kč} \times (11\,420 \div 16\,201)$, tj. 1 720 Kč. Teoretická výše procentní výměry je 10 017 Kč. Skutečná výše tak činí $10\,017\text{ Kč} \times (11\,420 \div 16\,201)$, tj. 7 061 Kč. Celková skutečná výše dílčího starobního důchodu žalobkyně je proto 1 720 Kč + 7 061 Kč, tj. 8 781 Kč, což odpovídá částce ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. K námitce žalobkyně, která žádala, aby doba péče o její třetí dítě byla zhodnocena v délce čtyř let od jeho narození (9. 6. 1991) jako náhradní doba pojištění podle českých právních předpisů, žalovaná uvedla, že doba péče o dítě je náhradní dobou podle § 5 odst. 2 písm. d) a § 12 zákona o důchodovém pojištění, která se podle § 34 odst. 1 tohoto zákona krátí na 80 %. V období od 9. 6. 1991 do 31. 8. 1993 se doba péče o dítě kryje s dobou zaměstnání žalobkyně, která je jako doba pojištění pro žalobkyni výhodnější, k době péče proto podle § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nelze přihlédnout. Žalovaná dále provedla výpočet plného starobního důchodu včetně zbývajících náhradních dob pojištění (tj. péče o dítě v období od 1. 9. 1993 do 8. 6. 1995). Žalobkyně získala celkem 32 let a 191 dnů pojištění, což po snížení náhradních dob pojištění činí 32 let a 113 dnů. Vzhledem k tomu, že v případě žalobkyně je podle § 29 odst. 1 písm. g) zákona o důchodovém pojištění podmínkou nároku na starobní důchod získání doby pojištění v délce 31 let, žalobkyni vznikl nárok na plný starobní důchod. Základní výměra činí 2 440 Kč. Procentní výměra činí podle § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění za každý rok pojištění 1,5 % výpočtového základu, přičemž náhradní doby pojištění se zhodnocují jen v rozsahu 80 %. Výpočtový základ je u žalobkyně 11 735 Kč. Žalobkyně získala plných 32 let pojištění, procentní výměra je proto 48 % ($32 \times 1,5\%$) z 11 735 Kč, tj. 5 633 Kč. Navyšuje se dále o 3 % výpočtového základu za 195 dnů pojištění získaných po vzniku nároku na důchod, tj. o 353 Kč na 5 986 Kč. Výše plného starobního důchodu je tedy 2 440 Kč + 5 986 Kč, tj. 8 426 Kč. Tato částka je však nižší než výše dílčího starobního důchodu přiznaného podle prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaná proto shledala námitky žalobkyně neopodstatněnými.
3. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaná vzala dobu péče o dítě v úvahu jen při výpočtu plného starobního důchodu. Podle žalobkyně však bylo třeba tuto dobu zohlednit při výpočtu obou důchodů, tj. i českého dílčího starobního důchodu.

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na čl. 52 nařízení o koordinaci a uvedla, že nevznikne-li nárok na starobní důchod podle českých právních předpisů, lze přihlídnout i k dobám získaným podle předpisů ostatních členských států. V tomto případě se stanoví tzv. teoretická výše důchodu, ze které se vypočte její poměrná část, která odpovídá poměru doby pojištění podle českých právních předpisů k celkové době pojištění. Naopak získá-li pojištěnec dobu pojištění potřebnou pro nárok na důchod bez přihlídnutí k cizím dobám pojištění, bude mu přiznán tzv. plný „solo“ důchod, jehož výše bude určena jen podle českých právních předpisů. U žalobkyně byla potřebná doba pojištění splněna jen s přihlídnutí k německým dobám pojištění, proto jí byl podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení o koordinaci vypočten dílčí starobní důchod. Dále žalovaná obdobně jako v napadeném rozhodnutí přepočítala výši dílčího důchodu a došla ke stejnému výsledku ve výši 8 781 Kč měsíčně. Dále uvedla, že žalovaná v napadeném rozhodnutí správně posoudila dobu péče o dítě od 9. 6. 1991 do 31. 8. 1993 jako méně výhodnou podle § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť se podle § 34 odst. 1 tohoto zákona krátí na 80 %. Žalobkyně přitom byla podle evidenčních listů důchodového zabezpečení od 1. 12. 1984 do 31. 8. 1993 zaměstnána v Nemocnici s poliklinikou v Klatovech. Zbývající období péče o dítě od 1. 9. 1993 do 8. 6. 1995 bylo žalovanou v napadeném rozhodnutí započteno a sníženo na 80 %. Žalovaná dále provedla opětovný výpočet plného starobního důchodu se stejným výsledkem jako v napadeném rozhodnutí, tj. 8 426 Kč (pozn. soudu: vyjádření žalované zde obsahuje zjevnou chybu v psaní spočívající v záměně číslic 2 a 4). Dále žalovaná uvedla, že dobu péče o dítě od 1. 9. 1993 do 8. 6. 1995 nelze zahrnout do výpočtu dílčího důchodu, neboť se kryje s dobou pojištění podle německých právních předpisů, která má podle platných postupů pro vyřizování žádostí o důchod s mezinárodním prvkem přednost. Výpočet plného „solo“ důchodu se provádí toliko podle českých právních předpisů, tedy včetně pravidel pro zápočet náhradní doby péče o dítě. Konečně žalovaná odkázala na čl. 44 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení o koordinaci (dále jen „prováděcí nařízení“). V případě výpočtu dílčího důchodu nelze hodnotit dobu péče o dítě, která je současně potvrzena jako doba pojištění v Německu, neboť by to bylo v rozporu s tímto článkem.
5. Žalobkyně v replice k vyjádření žalované uvedla, že žalovaná nesprávně započítává dobu péče o dítě jen z 80 % namísto 100 %. Požaduje, aby jí byl vypočten dílčí i plný starobní důchod s péčí o dítě jako s náhradní dobou od 9. 6. 1991 do 9. 6. 1995. V listopadu 2015 žalobkyně navštívila Okresní správu sociálního zabezpečení v Benešově, která provedla předběžný výpočet důchodu s tím, že žalobkyně splní podmínku doby pojištění k 31. 1. 2016. Žalobkyně proto požádala o starobní důchod, avšak žalovaná jí sdělila, že potřebné doby pojištění nedosáhla. Žalobkyně tak vzala svou žádost zpět. Nevidí důvod, proč by jí doba péče o dítě neměla být započtena jako náhradní doba i do dílčího důchodu. Pokud se doby nesmí překrývat, vybírá si možnost započtení doby péče. Koordinace sociálního zabezpečení má zajistit, aby osoby pracující v jiném členském státě nebyly znevýhodněny oproti osobám, které pracovaly pouze v jednom. Péče o dítě v jednom členském státě nevylučuje práci v jiném, zvláště pokud je vzdálenost jen 3 km.
6. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl

k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání, neboť se má za to, že s takovým postupem oba účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 5. 10. 2016 žalobkyně požádala o starobní důchod s datem přiznání ke dni 18. 1. 2016. Přípisem ze dne 7. 11. 2016 žalovaná žalobkyni sdělila, že její žádost nyní nemůže vyřídit, neboť žalobkyně nesplňuje podmínku potřebné doby pojištění v délce 31 let a žalovaná proto vyžádala potvrzení o průběhu pojištění žalobkyně na území Spolkové republiky Německo, tj. formulář E 205 DE. Podáním ze dne 30. 11. 2016 žalobkyně vzala svou žádost zpět, neboť měla v úmyslu požádat o důchod až po odpracování 31 let. Dne 5. 12. 2016 byl žalované od německého nositele pojištění (*Deutsche Rentenversicherung*) doručen formulář E 205 DE, podle kterého byla žalobkyně mj. v období od 1. 9. 1993 do 31. 12. 1995 pojištěna jako zaměstnankyně podle německých právních předpisů. Usnesením žalované ze dne 27. 12. 2017 bylo řízení o žádosti žalobkyně zastaveno.
8. Dne 15. 2. 2017 žalobkyně opět požádala o starobní důchod, tentokrát s datem přiznání od 10. 7. 2015. Žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 4. 2017 žalobkyni od tohoto data přiznala dílčí starobní důchod podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení o koordinaci ve výši 8 167 Kč měsíčně. Dne 23. 5. 2017 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí námitky, v nichž žádala přiznání důchodu až od 21. 1. 2016. Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 19. 6. 2017 žalovaná žalobkyni vyhověla a přiznala jí od 21. 1. 2016 dílčí starobní důchod ve výši 8 781 Kč měsíčně, který se od ledna 2017 zvyšuje na 9 015 Kč měsíčně, a současně zrušila své předchozí rozhodnutí ze dne 20. 4. 2017 podle § 86 odst. 4 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně námitky, v nichž se domáhala, aby jí byla doba v délce čtyř let od narození jejího třetího dítěte, tj. od 9. 6. 1991, započtena jako náhradní doba pojištění v České republice. Jelikož splnila podmínky pro přiznání důchodu jen v České republice, žádá o výpočet obou důchodů a výplatu vyššího.
9. Napadeným rozhodnutím žalovaná námitky žalobkyně zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.
10. Podle čl. 52 odst. 1 nařízení o koordinaci „[p]říslušná instituce vypočte výši náležející dávky:
a) podle právních předpisů, které uplatňuje, a to pouze pokud jsou splněny podmínky nároku na dávky výhradně podle vnitrostátního práva (nezávislá dávka);
b) výpočtem teoretické výše a následně skutečné výše dávky (poměrná dávka) takto:
i) teoretická výše dávky se rovná dávce, kterou by dotyčná osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů ostatních členských států byly získány ke dni přiznání dávky podle právních předpisů, které uplatňuje. Pokud podle těchto právních předpisů výše dávky nezávisí na délce získaných dob, považuje se uvedená výše za teoretickou výši;
ii) příslušná instituce pak stanoví skutečnou výši poměrné dávky tak, že použije na teoretickou výši poměr mezi délkou dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů, které uplatňuje, a celkové délky dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů všech dotčených členských států.“
11. Podle čl. 52 odst. 3 nařízení o koordinaci „[d]otyčná osoba má nárok na to, aby jí příslušná instituce každého členského státu vyplácela vyšší z částek vypočtených podle odst. 1 písm. a) a b).“
12. Podle čl. 56 odst. 1 písm. b) nařízení o koordinaci „[p]ro výpočet teoretické a poměrné výše uvedené v čl. 52 odst. 1 písm. b) se použijí tato pravidla: [...] postup pro přihlídnutí k souběhu dob je stanoven v prováděcím nařízení [...]“. Podle čl. 43 odst. 1 prováděcího nařízení „[p]ro

účely výpočtu teoretické výše a skutečné výše dávky v souladu s čl. 52 odst. 1 písm. b) základního nařízení se použijí pravidla stanovená v čl. 12 odst. 3, 4, 5 a 6 prováděcího nařízení.“ Podle čl. 12 odst. 4 prováděcího nařízení „[p]okud se doba pojištění nebo bydlení, která je jiná než doba rovnocenná získaná podle právních předpisů jednoho členského státu, kryje s dobou získanou podle právních předpisů jiného členského státu, vezme se v úvahu jen doba jiná než doba rovnocenná.“

13. Podstatou námitek žalobkyně je její názor, že celé čtyřleté období od 9. 6. 1991, v němž osobně pečovala o své dítě, je nutno jako náhradní dobu pojištění zahrnout do výpočtu českého dílčího starobního důchodu podle čl. 56 odst. 1 písm. b) nařízení o koordinaci. V tom jí však nelze přisvědčit. Nařízení o koordinaci v čl. 1 písm. t) definuje pojem doba pojištění tak, že se jím rozumí *„doby přispívání, zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, jak jsou definované nebo uznané jako doby pojištění právními předpisy, podle kterých byly získány nebo považovány za získané, a veškeré doby za takové považované, jsou-li podle uvedených právních předpisů rovnocenné dobám pojištění“*. V zásadě se zde tedy rozlišuje mezi dobami přispívání, zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti a dobami rovnocennými, tj. těmi, které se za ně toliko považují. Z výše citovaného čl. 12 odst. 4 ve spojení s čl. 43 odst. 1 prováděcího nařízení a čl. 56 odst. 1 písm. b) nařízení o koordinaci plyne, že v případě vzájemného překrývání jiné doby pojištění, než doby rovnocenné, a doby pojištění obecně (tj. včetně doby rovnocenné), pokud byly tyto doby získány podle právních předpisů různých členských států, má přednost jiná doba než rovnocenná. Jinými slovy, pokud se doba pojištění získaná jinak než v důsledku přispívání, zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti kryje s dobou, která takto byla získána, bere se pro účely výpočtu dílčího starobního důchodu podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení o koordinaci v potaz jen druhá uvedená.
14. V daném případě byla žalobkyně podle formuláře E 205 DE poskytnutého německým nositelem pojištění v období od 1. 9. 1993 do 31. 12. 1995 pojištěna v Německé spolkové republice jako zaměstnankyně. Současně do 8. 6. 1995 pečovala o dítě do věku čtyř let, tedy byla účastna důchodového pojištění i podle českých právních předpisů [§ 5 odst. 2 písm. d) a § 104 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění]. Doba pojištění v Německu je právě onou *„dobou jinou než dobou rovnocennou“* podle čl. 12 odst. 4 prováděcího nařízení, neboť se jedná o dobu zaměstnání. Naproti tomu doba péče o dítě je jako náhradní doba pojištění podle § 13 odst. 2 zákona o důchodovém toliko dobou rovnocennou. Žalovaná ji proto při výpočtu dílčího důchodu podle českých právních předpisů správně nebrala v potaz. Ustanovení čl. 12 odst. 4 prováděcího nařízení obsahuje kogentní a bezprostředně použitelnou právní normu, žalobkyně si tedy nemůže sama zvolit, kterou dobu pojištění preferuje. Je rovněž plně v souladu s účelem nařízení o koordinaci (tj. zaručení možnosti účinného výkonu práva volného pohybu osob, viz např. recitál 45 tohoto nařízení a bod 31 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 3. 2018, *Klein Schiphorst*, C-551/16, dostupný na <http://curia.europa.eu>). Pokud by se pro účely dílčích důchodů započítávaly obě doby pojištění, přestože se navzájem překrývají, osoby pracující a pečující o dítě ve více členských státech by byly oproti osobám, které pracují a pečují jen v jednom, naopak zvýhodněny, neboť těm se překrývající doby pojištění zásadně počítají jen jednou (viz např. v případě českých pojištěnců § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění – tento stav ostatně nastal i u samotné žalobkyně, viz dále). Předběžný výpočet důchodu provedený okresní správou sociálního zabezpečení žalovanou v žádném směru nezavazuje. Nemohl ani vyvolat žádné legitimní očekávání žalobkyně, a to právě proto, že byl toliko předběžný, orientační povahy.

15. Co se týče zbývajících období, tj. od 9. 6. 1991 do 31. 8. 1993, žalovaná podle osobního listu důchodového pojištění (ze dne 9. 6. 2017 vypracovaného pro účely prvoinstančního rozhodnutí) při výpočtu dílčího důchodu žalobkyni namísto doby péče o dítě započítala dobu zaměstnání, kterou hodnotila jako vyloučenou dobu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění uvedla, že je pro žalobkyni výhodnější než náhradní doba péče o dítě, která se krátí na 80 %. Podle § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění „[k]ryjí-li se doby pojištění navzájem, započte se pro stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na důchod a výši procentní výměry důchodu jen ta doba, jejíž zápočet je pro pojištěnce výhodnější; totéž platí, kryjí-li se navzájem náhradní doby pojištění nebo doba pojištění a náhradní doba pojištění.“ Žalobkyně správně namítá, že doba péče o dítě se jako náhradní doba pojištění nekrátí podle § 29 odst. 5 ani § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť obě ustanovení ji výslovně vyjímají ze své působnosti. Neuvádí však, v čem by započtení této doby namísto doby zaměstnání jako plnohodnotné (tj. nikoliv náhradní) doby pojištění, pro ni bylo výhodnější. Soudu se ani obecně vzato nejeví, že by některá z těchto dob byla výhodnější. Obě se zhodnocují v plné délce a i doba péče o dítě je dobou vyloučenou (§ 104 a § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění). Při zohlednění doby péče namísto doby zaměstnání by se tedy na výši dílčího starobního důchodu žalobkyně nic nezměnilo. Žalovaná proto nepochybila, pokud při výpočtu dílčího důchodu v období od 9. 6. 1991 do 31. 8. 1993 upřednostnila dobu zaměstnání. Žalobní bod jako celek je proto nedůvodný.
16. Jen nad rámec soud k odkazu žalované na čl. 44 prováděcího nařízení uvádí, že byť z hlediska časové působnosti lze uvažovat o jeho aplikaci i na nárok žalobkyně (viz přechodná ustanovení čl. 87 odst. 3 nařízení o koordinaci a čl. 93 prováděcího nařízení a také bod 39 stanoviska generálního advokáta Jääskinena ze dne 1. 3. 2012 ve věci *Reichel-Albert*, C-522/10, dostupné na <http://curia.europa.eu>), je použitelnost tohoto článku v dané věci vyloučena podle jeho odst. 3. Podle něj platí, že „*odstavec 2 se nepoužije, pokud se na dotyčnou osobu vztahují nebo začnou vztahovat právní předpisy jiného členského státu z důvodu výkonu zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti*“. To je přesně případ žalobkyně. Německé právní předpisy se na ni začaly od 1. 9. 1993 vztahovat právě proto, že zde byla zaměstnána [viz čl. 13 odst. 2 písm. a) tehdy účinného nařízení Rady (ES) č. 1408/71]. Čl. 44 prováděcího nařízení totiž věcně řeší především situaci, kdy osoba pečující o dítě, která je z tohoto důvodu v jednom členském státě účastna pojištění, změní bydliště do jiného členského státu, v důsledku čehož dojde současně ke změně použitelných právních předpisů, viz čl. 11 odst. 3 písm. e) nařízení o koordinaci, avšak tento členský stát dobu péče o dítě jako dobu pojištění neuznává. Aby v důsledku toho fakticky nedošlo k omezení volného pohybu (dotyčné osobě by se nezapočítávala žádná doba pojištění), ukládá čl. 44 odst. 2 prováděcího nařízení členskému státu, z nějž dotyčná osoba migruje, aby nadále započítával dobu péče o dítě jako dobu pojištění, jako by péče stále probíhala na jeho území. Pokud však – jako v dané věci – se na dotyčnou osobu začnou vztahovat předpisy jiného členského státu z důvodu výkonu zaměstnání, není potřeba, aby dosavadní členský stát dobu péče o dítě zohledňoval.
17. V replice žalobkyně dále namítala, že žalovaná ve svých výpočtech nesprávně vychází z toho, že doba péče o dítě se započítává jen z 80 %. K tomu je nutno konstatovat, že se jedná o nový žalobní bod, který byl uplatněn opožděně (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), neboť replika byla soudu doručena až 5. 2. 2018, tj. po uplynutí žalobní lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Nad rámec však lze uvést, že žalovaná při srovnávacím výpočtu plného starobního důchodu započítala dobu péče o dítě v plném rozsahu, byť na str. 5 napadeného

rozhodnutí mylně uvádí, že se krátí na 80 %. To je zřejmé z příslušného osobního listu důchodového pojištění, který je přílohou napadeného rozhodnutí. Nezkrácená doba pojištění je zde stanovena na 32 let a 199 dní; zkrácená o 80 % činí 32 let a 113 dní. Podle přehledu dob pojištění byla jako náhradní doba pojištění, která se krátí (označeno zde zkratkou „ndp“), započtena doba studia od 10. 7. 1974 do 31. 7. 1975 v délce 387 dnů a doba od 19. 4. 2014 do 31. 5. 2014 v délce 43 dnů, po kterou žalobkyně pobírala podporu v nezaměstnanosti. Dohromady se jednalo o celkem 430 dnů, což zkráceno na 80 % činí 344 dnů. Rozdíl mezi těmito hodnotami (86 dnů) přesně odpovídá rozdílu mezi celkovou nezkrácenou a zkrácenou dobou pojištění. Ze strany 5 napadeného rozhodnutí je současně zřejmé, že žalovaná při výpočtu plného důchodu vycházela ze správné hodnoty 32 let a 113 dní. Lze dodat, že skutečnost, že žalovaná při výpočtu plného důchodu upřednostnila dobu zaměstnání před dobou péče o dítě, se i zde (tj. obdobně jako při výpočtu dílčího důchodu – viz výše bod 15) na jeho výši nemohlo projevit.

18. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 2 s. ř. s., z něhož plyne, že správní orgán nemá ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. května 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce